

POHOD NA (POD) PECO

Tretjo soboto v septembru smo se člani DMSZT Gorenjske podali na sedaj že utečen planinski pohod na našo najbolj oddaljeno goro na severovzhodu Karavank, na Peco.

Kljub temu, da je bilo vreme celo leto mokro in hladno in, da so se vremejarji nič kolikokrat zmotili smo upali, da se bodo tudi tokrat tako! Žal pa so tokrat vremenoslovci »zadeli« in z oblakov je padal dež, dež, in še enkrat dež.

Na poti preko Jezerskega in Holmeca, so se sem in tja oblaki že trgali in se je sanjsko prikazovala modrina neba. A žal pa nas je Podpeca pričakala spet v dežju. Še vedno odločeni, da bomo kasneje pričeli z vzponom na Peco smo si pri Matjažu privoščili najboljšo kavo. Poleg tega nam je Aleš razložil vse o snežnih gradovih, ki jih že več let zapored gradijo prav v Podpeci. Preteklo zimo je sodelovalo rekordno število ekip, ki so iz naravnega in umetnega snega izdelale kar 88 ledenih umetnin. Obljubili smo, da naslednjo zimo po novo zgrajeni cesti pridemo tudi mi! Za začetek bomo umetnine samo ogledovali, kdo ve morda pa nekoč tudi ekipa našega društva na ogled postavi svojo ledeno umetnino.

Dež še vedno ni prenehal, tako je vsem postalo jasno, da s pohodom na Peco ne bo nič. Na pomoč nam je priskočil rudarski škrat Perkmandeljč, ki nam je v opuščnem rudarskem rovu, povedal zanimivo zgodbo o pohlepu in nas nato napotil na ogled rudarskega muzeja ter rudnika v Mežici.

Rudnik svinca je v Mežici obratoval do leta 2001. Zaprtju je sledila velika izguba delovnih mest. Toda skrb, da bi dolina in z njo ljudje, ki so jo na težak knapovski način soustvarjali ostala pozabljena je odveč. Del rudnika je urejen za ogled turistov, ki se v rudnik spustijo tako kot so se nekdanji rudarji, z vlakom in pozdravom **srečno!** V celotnem času svojega delovanja je bilo izkopanih neverjetnih 1000 km rovov pod Peco. Le delček tega smo si v dveh urah ogledali tudi mi. Občutili smo, kaj pomeni težko delo pri umetni svetlobi, prahu in temperaturi komaj nekaj nad ničlo.

Glede na to, da nas je po prihodu iz rudnika spet pričelo zalivati od zgoraj, je bil čas, da se okrepcamo od znotraj. Presenečeni nad gostoljubjem in dobrotami Rugarjevih v Prevaljah se nam ni prav nič mudilo domov. Toda vsega še tako lepega in mokrega je enkrat konec. Veseli in zadovoljni, da smo osvojili vsaj del podzemlja Pece, če že na vrh nismo prišli, smo se pri trdi temi vrnili domov. Dokazali smo, da se z veliko dobre volje in pozitivne energije lahko izvede tudi nenavaden planinski podvig. Hvala vsem, ki so kljub dežju zgodaj vstali in vztrajali do konca, predvsem pa Diti in Tonetu, ki tudi za trenutek nista pomislila, da bi zadevo odpovedala. Peca nas bo obsijana s soncem vesela tudi drugo leto!